

POLITIKEN

POLITIKENS HUS - RAADHUSPLADSEN. TELEFON: CENTRAL 3311. Aaben hede Døgn. Omstilt til alle Afdelinger.

ABONNEMENT:

København og øvrige Danmark: Kr. 12,00 pr. Kvartal. Kr. 4,10 pr. Må. I Korsbånd til Udlandet 21,50 Kr. Kvartalet. Porto til Norge og Sverige gennemstillet 18 Ore pr. Dag. Til øvrige Udland 25 Ore pr. Dag. Abonnement paa Søndags-Politiken (i Provinsen Lørdag) med Magasinet pr. Kvartal i København Kr. 2,00, i Provinsen Kr. 3,25.

LØSSALG:

Storkøbenhavn: Hverdage 15 Ore, Søndage med Magasinet 20 Ore. Udfor Storkøbenhavn: Hverdage 18 Ore, Hverdage eller Søndage med Magasinet 25 Ore.

Abnøns- og Abonnementkontor: AALBORG: Vesterbro 91. Telefon Aalborg 2320-3011. AARHUS: Banegaardspladsen. Telefon Aarh. 6600-6606. Kjøbenhavn: 20. Telefon Odense 3450-3235.

Brændslet

Nogen let Opgave er det ikke at lave en Brændselsrationering, der kan virke fuldt retfærdig over for alle. Dertil er Forholdene alt for forskellige og uensartede. Der kan endog være stor Forskel paa de Kvantum af 18 Grader, end Løjhederne i Læsiden og mod Syd. Men hvis en Rationeringsordning skulde gaa saa meget i Dybden, at der skulde tages Hensyn til saadanne Forhold, vilde det blive en indviklet Historie, og Administrationen af en saadan Ordning vilde blive saa temmelig uoverkommelig. Derfor har Brændselsnævnet og Ministerium bestræbt sig for at lave en Rationering efter de store Linjer og saa i øvrigt overlade til de lokale Nævne at træffe Afgørelse i de mange specielle Tilfælde, der naturligvis vil komme til at foreligge.

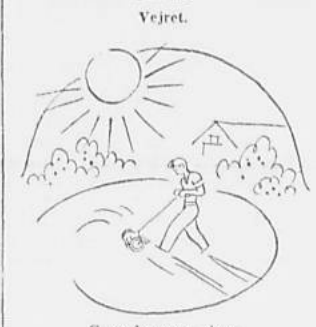
Der bliver nu udstedt en hel Strihe af Brændselsmærker, baade A-, B- og C-Mærker og endnu flere, og der kan straks købes 10 Hektoliter Koks for A-Mærkerne. Der er blot den kedelige Omstændighed, at ingen i Ojeblikket er i Stand til at sige noget om, hvor store Kvantum der vil kunne gives paa de øvrige Mærker. Forhaabentlig vil det vise sig muligt at skaffe i hvert Fald de Brændselsmængder til Landet, som er strengt nødvendige, og efter alt, hvad der foreligger, vil det virkelig lykkes at bringe Produktionen af Tørv op paa hen imod det tredobbelte Kvantum af det normale, men Usikkerhedsmomentet er iøjeblikkelig, og der kan derfor ikke indvendes noget imod, at der rationeres skrap, indtil man ser, hvordan det gaar med Tilførslerne.

Det Princip, man har valgt at gaa frem efter, nemlig at fastsætte Brændselsrationen efter Løjhedernes Størrelse, forekommer at være rigtig valgt, men selv ved en første flygtig Gennemgang af Ordningens Enkeltheder vil man standse ved Bestemmelser, hvis Rimelighed synes i høj Grad omtvistede. For det første har Myndighederne paa Forhaand undtaget alle, der bor paa Landet, fra Rationeringen. Selv om det kommer til at knibe aldrig saa haardt med Brændsel til Vinter, har alle Landboerne uden videre Tilladelse til at sikre sig Brænde og Tørv til Dækning af deres normale Forbrug. De maa ikke købe Kul, Koks eller Cinders, men i Forvejen er det formentlig det almindelige, at Landboer fortrinsvis anvender indenlandsk Brændsel. Bybøer kan ganske vist ogsaa faa Lov til at købe Brænde og Tørv til Dækning af det normale Forbrug mod at give Afkald paa Adgangen til at faa Kul og Koks, men der er blot den Forskel, at det simpelt hen er umuligt at opmagasinere saadanne Tørv- og Brændmængder i almindelige københavnske Kulkældere, som i saa Fald vil blive nødvendige, og ogsaa Transporten af Tørv fra Moserne vil sikkert komme til at volde adskillige Vanskeligheder, saaledes som Trafikforholdene nu er. Derfor er denne Adgang ikke meget værd for Byboerne i Almindelighed, men Landboerne bliver sikret alt det, de skal bruge til at komme i Kakkelloven.

En Bestemmelse siger, at de, der endnu har Brændsel liggende i Kælderen fra sidste Vinter, maa finde sig i at faa færre Brændselsmærker, og de, der har fulgt Myndighedernes Opfordring til i god Tid at sikre sig nogle Tons Tørv eller Rummeter Brænde, lider samme Skæbne. Noget Hensyn til dem, der i Forstaaelse af Myndighedernes Opfordring har vist Forudseenhed, vises altsaa ikke. Dog har man Lov til at have 4 Hektoliter Koks, 1 Ton Tørv og 1 Rummeter Brænde uden at faa sin Ration beskaaret. Den, der har fældet Træer i Haven for dog at sikre sig noget Brænde i en usikker Tid, maa pænt opgive det paa Ansøgningsskemaet, og det kommer til at gaa ud over hans Ration! For Resten synes det at være lidt for summarisk at gaa frem, naar Handelsministeriet overhovedet ikke kender Forskel paa Brænde, en Rummeter er en Rummeter, ligegyldigt hvad den bestaar af, om det er Fyr eller Bøg. Hvis Hr. Kjærbo blot selv vilde anstille en Prøve, skulde han hurtigt opdage, at der er Pokker til Forskel!

En Rationerings-Ordning beskæftiger sig ikke med Priserne, og det skal den heller ikke, men det er sikkert nødvendigt, at andre Faktorer tager sig af dette Problem. Brændslet rationeres, fordi der ikke kan regnes med de normale Tilførsler, men Priserne paa de Varer, der ikke findes i en saadan Mængde, at det normale Behov kan blive dækket, har en naturlig Tilbøjelighed til at ryge i Vejret, og Københavnerne har ikke glemt, at de for faa Maanedes siden, under Isvinteren, maatte betale baade 10 og 12 Kroner for en Hektoliter Koks. Og de har stadig for Øje Modsetningen mellem Maksimalprisen for Brændet i Skoven og de Priser, som maa betales hos Brændehandleren.

Dag til Dag

Den sidste Majdag i Gaar oprandt med Graavejr, men saa brød Solen resolut igennem, og Maanedens sluttede med et smukt Farvel. Nu kommer Juni med alle sine blomstrende Sirbuske, sine Roser og sine Tjørne. Naturen er en Kilde til evig Opmuntring.

Solen staar op i Dag Kl. 4,37. Solen gaar ned Kl. 21,29. Dagen er tiltaget med 10 Timer og 1 Minut. Maanen efter sidste Kvartal.

Paa Grundlovsdagen den 5. Juni udsender Statsradiofonien Kl. 11,00-11,30 en Transmissions fra Amalienborg, hvor Kongen modtager Repræsentanter for Regering, Rigsdag og Erhverv i Anledning af 25 Aars Jubilæet for Grundloven af 1915.

Det norske Mindefond for Rødt Amundsen har skænket Universitetet i Oslo 21 af Forskerens Dagbøger og Manuskripter. Og samtidig modtog Nansens Mindehus Amundsens samlede Værker til sit Bibliotek.

Stockholmsgade plejer at være en af Byens stille Gader. Det skyldes naturligvis, at Gaden kun har Huse paa den ene Side, og at der i Husene er saa faa Butiker; men i disse lyse Nætter er der alligevel blevet en Slags Færdsel i Gaden. Det er Folk, som har opdaget, at i de store Træer, som kranser Hirschsprungs Museum, sidder der et Par Nattergale. Og som de Fugle synger! Og som Menneskene lytter!

— Syssel! siger Tilhørerne til hinanden, — hør dog. Og langt ned gennem den brede vognløse Gade lyder Nattergalensang — fuldtonende og klar.

Fru Susanne Lassen, f. Raben-Levetzau, der tidligere, mens hun var Godssejrer paa Bækkeskov, har udgivet flere Børnebøger med sine egne Illustrationer — man husker bl. a. „Den uartige Caroline“, der blev en formidabel Succes — debuterer nu som Forfatterinde for Voksne. Hun udsendte i Gaar hos Hasselbach en kombineret Kriminal- og Kærlighedsroman med Titlen „Selv i de bedste Familier“ og Omslag tegnet af Forfatteren. Den vil blive modtaget med Spænding, ikke mindst inden for Debutantens store Slægts- og Vennekreds af Byens bedste Familier. Fru Susanne Lassen har i øvrigt nu forladt Bækkeskov og er lige flyttet ind i en idyllisk Løjhed i Nyhavn, som hun i disse Dage er travlt beskæftiget med at bringe i Orden til sin Mand's Hjemkomst fra Finland. Som bekendt har Godssejrer Emil Lassen deltaget i Krigen deroppe og vender nu tilbage med det sidste Hold danske Frivillige.

Gennem cand. jur. Laur. Lange har Departementschef K. H. Koefoed købt Direktør W. H. Thoresens Villa paa Vingårds Allé 13 i Hellerup og den nye Overlæge ved Frederiksberg Hospital, Dalsgaard Nielsen, købt Villan paa Vaglevej 52 A. Hjørnet af Egernevej, af Arkitekt Sr. Aa. Hansen.

Den norske Mindefond for Rødt Amundsen har skænket Universitetet i Oslo 21 af Forskerens Dagbøger og Manuskripter. Og samtidig modtog Nansens Mindehus Amundsens samlede Værker til sit Bibliotek.

Landsjagtforeningen skulde Søndag den 16. Juni have holdt Repræsentantskabsmøde i Fredericia, men har nu paa Grund af de vanskelige Trafikforhold udsat det indtil videre.

70 Aar i Morgen. Den ansete og af sine Patienter meget afholdte københavnske Læge Gregers Fanøe fylder i Morgen 70, men det kan ikke ses paa ham. Han hører til de Mennesker, der gennem mange Aar ikke forandrer Udseende, han var allerede „gammel“ i sin Ungdom og forekommer nu mærkelig ung, naar han Vinter eller Sommer uden Overfrakke styrer sin Cykle for Kulturnet ved gennem Kammergade.

Der dyrkes desuden i Haven en hvid-blomstrat Tobak, Nicotiana glauca, med meget store Blade og en mindre, Nicotiana glauca, med røde smukke Blomster. De to sidste er nærmest dekorative Blomsterplanter, deres Fraaas om Foraaret, det er meget fint og spirer langsomt. Planterne udplantes i Juni.

Bryllupper: I Dag vies paa Raadhuset Frk. Karen Halby, Datter af Direktør Chr. G. Halby, til Dr. Michael Ludvig Hillenblom, Aachen.

I Morgen vies i Hornbæk Kirke Frk. Linda Hansen, Datter af Tommerhandler E. Hansen, Hornbæk, til Civilingeniør Niels Hermann, Son af Enkfru I. Hermann, Frederiksberg.

Sole: Direktør J. F. Schibler og Frue, Magasin du Nord, har Solvryllup i Dag.

Den unge talentfulde Gunhild Erik Petersen har tegnet den morsomme Plakat, som „Dansk Bogtjeneste“ i disse Dage har udsendt for at minde det læsende Publikum om Værdien af en god Bog i Sommerferien. Udkastet blev belønnet med 1. Præmie af Kunsthåndværkerskolen.

I Dag kan Overlæge Axel Klindt, Amtssygehuset i Grenaa, fejre 25 Aars Jubilæum. Da Overlægen overtog Ledelsen af Sygehuset, der den Gang laa paa Havnevejen, var det alt for lille og udsvarende. Den unge Overlæge gik med Energi ind for Oprettelsen af et nyt Sygehus, og det skyldtes for en stor Del ham, at den store Sygehusbygning blev rejst paa Baunehøj vest for Byen. Siden er Sygehuset stadig vokset, og det skyldes ikke mindst Overlæge Klindts personlige Dygtighed. Gennem sin Lægeledelse har han gjort en stor Indsats for By og Egn, og særlig paa Kirurgiens Omraade har han indlagt sig store Fortjenester. Overlægen fyldte i April 60 Aar og kan saaledes fejre sit Jubilæum midt i sin Manddoms Gerning.

Jubilæum paa Tuborg: Tuborg Medhjælperforening har i Dag bestaaet i 25 Aar. Tuborg-Bryggerne sætter jo til daglig deres Præg paa det københavnske Gadeliv med deres hvide Forklæder og sølvtrædsde Kasketter.

Jubilæet fejres ved en Festsidding i Boulevard Palæets Selskabslokaler paa Søndag. Til Festsiddingen er der indlobet Afbud fra de stærkere Olsorter, man maa nøjes med en Rød eller Grøn.

Kunsterinden Gertrud Vasegaard, hvis smukke Udstilling af Keramik endnu kun er aaben i Dag hos Fibiger i Bredgade, har haft megen Glæde af Udsalgingen og solgt over Halvdelen af de udstillede Arbejder. Nu gaar Rejsen tilbage til Bornholm, hvor Ovnen ventur paa nye Arbejder.

For Kenderel: For i Dag Kl. 10, at Landsdommer Schmidts og Frues Vinbeholdning sælges hos Winkel & Magnussen.

Kenderel vil sikkert interessere sig for de fine Aargange. Blandt Rhinskvinene er flere kendte Mærker fra 1921, der har Ry som et særlig godt Aar. 6 Flanker

Portvin Solera fra 1870 lover ogsaa godt. Desværre — eller heldigvis — blev man klar over, at Benediktinerlikørflasken indeholdt Hindbærssaft, saa den vil udgaa, men her er nok endda. Det bliver sikkert en bevæget Formiddag. Om Eftermiddagen sælges meget à propos Glasse.

Inden for Søværnets Bygningsvæsen fejres i Dag et ikke helt almindeligt Jubilæum. Det er Kontorassistent Fru Anna Hansen, der i 40 Aar med stor Dygtighed har udfyldt sin Plads.

Julius Paulsens fine lille Samling af ældre dansk Kunst havde i Gaar ved Eidersynet i „Kunsthallen“ paa Købmagergade samlet et meget interesseret Publikum, bl. a. de fleste af vore store Kunstsamlere. Vi saa: Direktør Hans Tobiesen, Fabrikant Neje, Skibsmægler Hjalmar Bruhn, Cigarfabrikant Wulff, Museumsdirektør Sigurd Schultz, Højeesteretssagførererne H. H. Bruun og Stein, Konsul Tvede, Fabrikant Löwengreen, Overlæge Thalbitzer, Grosserer Holger Schröder o. m. fl.

En i vide Krese kendt og skattet Dame, Baronesse Marie Bille Brahe, født Komtesse Moltke, er død efter lang Tids haabløs Sygdom. Baronessen var Datter af Kammerherre, Grev Adam Moltke til Nüttschou i Holsten. Hendes Mor var den italienske Komtesse Olga Cappizucchi di Cassini, efter hvis Død hendes Far ægtede Søsteren Emma, som blev Mor til Sønnen Carl, den senere Diplomat og Udenrigsminister. Efter sin anden Hustrus Død indgik Grev Adam Moltke Ægteskab med Enkelsbaronesse Magda Rosenkrantz, født Raben fra Aalholm, Mor til den nu afdøde Nationalbankdirektør, Baron Hans Rosenkrantz.

Baronesse Marie Bille Brahe havde arvet sin Mors sydlandske Skønhed og livfulde Temperament. Hun var født i 1864. I 1887 ægtede hun Baron Vilhelm

— Naturligvis maa vi søge at udnytte Vindkraften helt.

— Ja, det kan nok tiltrænges — der er en Masse Mennesker, der løber med halv Vind.

Tik-Tak.

Fødselærer i Morgen. Landinspektør Johan Anton Hoff, Rørbæk, 77, Kontorchef Ivar Nyholm 76, Læge Gregers Fanøe 70, Skovrider W. Maglus, Knuthenborg, 69, Fru Andrea Lindkvist, Roskilde, 68, Inspektør ved Smørkontrollen, Civilingeniør Gerh. v. Ellbrecht 68, Overretssagfører Chr. F. Brorson 68, Forfatteren, Læge Ewald Frørup 66, Komponisten Hakon Børresen 64, Stenhuggermester P. H. Mohr 64, Sognepræst Richard Thomsen, Søborg, 63, Oldemand, Tommermester Einar O. Nielsen, Charlottelund, 63, Arkitekt Arthur Wittmaack 62, Arkitekt Arne Schmidt 62, Gesandtskabspræst og Præst ved den svenske Kirke Arvid Boman 62, Fyrmester R. R. Vilandt, Middelgrunden, 58, Overretssagfører Poul Groes 57, Lødsdirektør, Kommandørkapitajn Carl v. d. Hude 56, Læge M. C. F. Scheel, Odense, 55, Rektor Oluf Bøggild, Nakskov kommunale Gymnasium, 53, Professor ved Landbohøjskolen Folmer Nielsen 48, Overlæge, Dr. med. Svend Aage Holbøll, Amtssygehuset, Næstved, 45, Lektor, Magister Emil Frederiksen 33 og Landsretssagfører Chr. Klahn 37 Aar.

— Naturligvis maa vi søge at udnytte Vindkraften helt.

— Ja, det kan nok tiltrænges — der er en Masse Mennesker, der løber med halv Vind.

„Dyveke“, Sommerens Forestilling

En meget stor Sejr for Liva Weel

Dyveke gør sin Entré, omgivet af Muserne. I Midten Liva Weel, yderst til venstre Clara Østo.

DET var godt i Sæsonen uden Forestillinger til allersidst at komme til en virkelig Forestilling, omend en let. Men tung eller ikke tung er ikke Spørgsmaalet i Teatrets flygtige Kunst. Blot der er Liv til Rhythmen, Meninger og Personlighed i det Spil, som udsendes for vore Øjne; blot der er Kunst. Og det var der i Aftes.

Kjeld Abells „Dyveke“ er en moderne Capriccio over et ældgammelt Tema. Ikke Drama som i Tidens mange andre „Omverderinger“ af de velkendte historiske Skikkelser, i Munks Herodes, i Borbergs Don Juan, i Abells egen Judith. „Dyveke“ er en Teaterleg, et Spind af Kunstens flyvende Sommer. En Aften Dyveke har fri fra sin Tvangspensionering i Evigheden, besøger hun Jorden — og paa den tilfældigvis en lille Digter, som sidder og hører med et Filmanuskript netop om Dyveke, „den lille Due“. Han tror ikke sine egne Øjne, men der staar hun jo foran ham og siger mærkelige Ting. Hun var aldeles ikke nogen lille Due, det var et Ogenavn, Nordmændene og Danskerne gav hende, fordi hun var saa skrap, som hun var. Hun spiste slet ikke Kirsebærrene; dengang var hun forlængst over alle Bjerge med en mandig Musketer — og Digterne og Kristian den Anden fandt paa den romantiske Historie. Først og fremmest var Dyveke et Menneske, glem ikke det. Verden er saa tilbøjelig for det „heroiske“, Verden elsker det romantiske. Verden overser, hvordan vi var — siger Dyveke til Digteren — og de tre Potter: Ol, vi drak om Dagen! Folk digter saa meget, at de af og til er ligeved ogsaa for egen Regning at glemme det ene fornedne: at være Mennesker.

Derom handler „Dyveke“ eller rettere sagt: handler er næppe Ordet, Kjeld Abells Capriccio leger over Scenen som en Sang, en Dans, en Leg. Ind mellem Scenerne med den til Jorden tilbagevendte Dyveke trækker Koret af Muserne deres Kæde. Det er dem, de usalige, salige ni (eller syv, som de er blevet til i dette Spil „paa Grund af Restriktionerne“), der har sluppet Dyveke løs; nu maa de finde hende igen og bringe hende tilbage paa Museumspladsen i Himmelen. Kristian den Anden tager de med sig som Ønskekviat nær det begynder at værke i hans højre Ben maa den lille Due være ganske tæt ved i Nærheden. Det er hun ogsaa. Og til allersidst stiger hun tilvejs sammen med Muserne ad de himmelske Klatretøve, som sænkes ned til dem.

Saa let, saa djærvt, saa frit, saa yndefuldt er dette Spil, der staar paa Spexets Rand uden at være Revy, men er en Bagatel, der er hævet op til at være nær ved at være Poesi. Kjeld Abells Muser svarer til hans tre uforglemmelige Melodipiger fra „Melodien“, men karikeret med det underfundigste Lune. Her er dog endelig en Idé til et Kor i en Sommerforestilling — og den blev udnyttet i Aftes med det yndefuldeste, skalkagtigste Numr. Og der var Melodier af Kaj Normann Andersen, der listede sig som Alfer om Ørene paa En. Og der var Bagtapper i perlegraat og himmelblaat, i Aftentaage og Dug og Mælkevej af Bülman Petersen og Svend Johansen. Og der var Viser af Poul Henningsen, som beviste, at der kan skrives satirisk Lykskrift midt over en mærklagt Revy-himmel.

Men det havde jo altsammen ikke nyt-

tet om midt i dette Spind ikke Liva Weel havde staaet og været som Mosekønen selv, der bryggede det hele. „Dyveke“ er en af hendes store Roller og vil vise sig at vokse i Fylde og Slagkraft, naar Premièrenovisiteten, paa Baggrund af Aars halvgede Opgaver og Mindet om halvtabte Slag i den forløbne Tid, ikke mere, som i Aften, hemmer hende. Den Rolle bliver hendes Renaissance. Ja, Ordet er der af sig selv og det er det, som dækker. Saa flammerød en Tizian-Pige har dansk Teater næppe nogen Slinde set i et Renaissancekostume, saa frodig en Sundhed, saa djærv og drastisk en Replik. Der lyste Renaissance ud af dette brede saftfulde Kvindemanske. Ikke nogen Slinde, selv i sin Scala-Periode, har hun været saa kaad som da hun, midt i en Champagnerus paa et Karneval, parodierte en Koncertsangerinde, der sang Heises „Dyveke-Sange“ — og aldrig har hun med fastere Bid sunget en alvorlig Pointe paa en letfærdig Sang igennem, som da hun i Aftes sang *Poul Henningsens* Viserovers om den „Indre Frihed“. Der var Ovationer til Byens forvundne, men fundne Liva Weel til Slut. Og de var fortjent, ja mere end det.

Ib Schönberg spillede overgivent og grinagtigt Museumskongen Kristian den 4. Anden, Clara Østo var den forslagne syvende Muse, der er træet af Attituderne. Hans Otto Nielsen gengav Præcision og Finesse en ung dansk Nervelede, der træffer Mennesket Dyveke paa et Karneval i 1940, Karl Goos sang fint og diskret som en himmelsk Kustode med Stjernestav

Ib Schönberg som Kristian den Anden, forkjælet som Nutidmenneske, paa gyldne Vinger Visen om Jorden, der aldrig vil lære at være rigtig rund. Men skal der — foruden Hylden til Liva — være Plads til Ekstrar af en af de Medværende, saa det være til *Helmut Larsen* som Digteren i Forspillet. Han spillede saa rigtigt, at Legen næsten et Øjeblik kom til at tage sig ud som Alvor — og deri består just kunsten, naar Teatret vil lege til Gavn.

Med „Dyveke“ har Arne Weel vundet det første Slag i sin genoprettede Kampagne som Slagere i Teaterdirektat. Det lette Spind af en flyvende Sommerforestilling er det nærmeste, Københavnerne næstetter „Et Ørvingsspil“ paa Det kgl. Teater, og i Ørvingssansen paa Det kgl. Teater, der.

Frederik Schyberg.

„Magasinet“ i Morgen

Miss Cleone Knox' Dagbog

Med stigende Interesse følger *Magasinet* Læsere den irske Godsejerdatter, Miss Cleone Knox' Dagbog fra 1764-65. Den aandede unge Dame er nu sammen med sin Familie naaet til Frankrig og giver en meget morsom Skildring af Forholdene i de fineste franske Krese, bl. a. den Modtagelse, hun fik under et Besøg hos Kong Ludvig den Femtende i Versailles. Ib Andersen illustrerer Dagbogen.

Af det rigtigholde Nummers øvrige Indhold fremhæves: en Forside af *Mette Korsbeck*; en interessant Novelle „Myrde Skuespillerinde — Sidste Nyt“ af H. E. Bates, illustreret af *Adolf Hallman*; *Peter Tuteins* lille fikse Novelle „En virkelig Dag“, illustreret af *Henrik Madsen*; „Slaaen“, Digt af *Aage Rasmussen* med Tegning af *Troels Marstrand*; *Hasse Zs* Humoreske „Pigen, der ikke fik Lov at tænke“; en Dobbeltside „Maleriauktion“ af *Leck Fischer* med Tegning af *Sikker Hansen*, og 10 Fotografier fra et Besøg i det moderne Athen af *Svend Aage Nielsen*.

Tage Heft fortæller om Nationalmuseets Direktør Dr. phil. *Poul Nordstrøm*; *Inger Schjöring* indleder en lille Blumserie; *Knud Gantzel* fortæller i „Films Blaa Bog“ om *Michel Simon*, og paa Dame-Tidende skriver *Karen-Margrethe Schmidt* om amerikansk Køkken-Quiz, og der er Billeder af *Ilona Wieselmann* legende med sin Datter.

Paa De Unges Side afslutter „Mr.“ Diskussionen om Jazz, og Stud. pharm. skriver om sin første Dag paa Apoteket.

Uhyggelig Løbskørsel op ad Rampe mod Sporvogn

Fodgængerampen op til Tietgenbroen. Pilen med de to Spidser viser Løbskørsels Retning, mens Sporvognens Retning angives af Pilen med den ene Spids.

EN kæk, besluttsom Mand forhindrede i Gaar, at der skete en meget alvorlig Ulykke ved Tietgenbroen. Det var den 33aarige Silopasser *Robert Nielsen*, Sct. Hans Tors 26.

Han kom cyklende fra sit Arbejde hos Kulkompagniet *Hans Pedersen & Co.* i Gasværkshavnen paa Vej hjem. For Enden af Tietgen-Broen stod han af Cyklen for at gaa ad Fodgænger-Rampen til Reventlowsgade. I det samme hørte han rappe Hovslag og umiddelbart efter et Bulder. Til sin Overraskelse saa han i Hestekoretøj med en løbsk Hest for komme i fuld Fart op ad Rampen. Tommen slæbte. Der sad to forskrækkede Mænd paa Bakkene, mens en tredje hang paa Bagmekken og prøvede paa at springe af.

Samtidig opfattede Nielsen, at der over Tietgen-Broen, med Retning mod Rampen, kom en Linje 10, hvis Vognstyrer næppe var belavet paa pludselig at se en Hest dukke op fra Skraaningen og fare ind mod Sporene. Hvis en uhyggelig Ulykke skulde undgaaes, saa maatte der handles rask. Og det gjorde Nielsen...

Men forinden var der sket en hel Masse nede i Reventlowsgade. Koretøj var kommet susende fra Vesterbrogade, hvor Hesten havde taget Magten fra Kusk. Af en eller anden Grund frejdede den pludselig tværs over Kørebane, hvor et Par Cyklister skyndsomt maatte flygte.

Der staaer et Stykke neden for Rampen nogle Banker, og paa den midterste af disse sad et ældre Par. Fuldstændig stivnede af Skræk saa Herren og Damen paa Hesten. Den havde Retning mod dem. I sidste Øjeblik drejede Hesten af og løb bag om Bankerne. Vognen tordede med et Brag mod Ryglænet, som heldigvis holdt, ellers vilde det være gaaet ud over det ældre Par. Ved Sammenstødet

„Det u dødelige Hjerte“

Lommeuret som dramatisk Drivfjeder i tysk Storfilm

Uanset hvor megen Realitet der ligger bag denne Skildring af dramatiske Skæbner knyttet til „Nürnberg-Ægget“'s Opfindelse i 1517, saa er disse Begivenheder baade tænkt, følt og fremstillet med betydelig kunstnerisk Evne. Det er længe siden, vi har set en saa lodig tysk Film og af et saa stort Format. Scenearbejdet er saa stortilet og til de mindste Udstyrsdetaljer saa ægte, at den kan maale sig med Amerikanernes historiske Storfilm.

Heinrich George som Opfinderen Peter Henlein og Kristina Söderbaum som hans unge Hustru.

Paa en forund derlig og behændig Maade er det lykkedes at gøre Lommeurets Opfindelse til selve den dramatiske Drivfjeder gennem hele Handlingen, der er en Hymne til den Vilje og Udholdenhed, hvormed et stort Menneske tilslidser alle Hensyn og overvinder alle Vanskeligheder for at naa et stort Maal. *Heinrich George* er født til Rollen som den svære, blodrige Smed og Opfinder *Peter Henlein*, der, mærket til Døden af et Skudskaar, ofrer sine sidste Uger paa Konstruktionen af et Ur, der sikrer Vennen og Sofareren *Martin Behaim* at tage paa lidelige Skibspositioner, naar han efter sit Forsømseløjlis tager ud paa en ny verdensomsejling.

Med Spænding følger man, om det lykkes, og alle hans Kvaler. Hans unge Hustru modarbejder ham af baade formaaet og ægte Kærlighed. Han anklages for Kætter, og fra Borghaarnet, hvor han har skjult sig for at faa Arbejdsro og undgaa Fængsel, maa han se sin Kone stillet i Gabestokken. Mesterligt spiller han i Døds-scenen, hvor han „be-

Forhandlingerne om Ing. Henckels Byggeri

I Dag samles Kreditorerne for at drøfte Muligheden af en fælles Ordning

I Formiddag vil der blive afholdt Kreditor-Møde i sagen vedrørende Ingeniør *V. Henckel*. I alt regner man med, at 75 Kreditorer repræsenterende Haandværkere og Leverandører fra en Række af Henckels store Byggeforetagender kommer til Stede, og Forhandlingerne vil trække længe ud. Den foreløbige Revisionsbetænkning, der er udarbejdet af statsautoriseret Revisor *C. Jespersen*, tyder paa, at det kan blive overordentlig vanskeligt at samle de forskellige interesserede i en fælles Likvidationsplan. Der er adskillige Punkter, som endnu ikke er oplyst. Hele Forretningsformen er meget egenartet. Alle de Foretagender, Ingeniør Henckel har selvstændigt sig med, er organiseret som selvstændige Aktieselskaber, i hvis Bestyrelse det dog med ganske enkelte Undtagelser er Ingeniør Henckel og Fru *Marie Henckel*, der har haft Ledelsen.

Der er sket adskillige finansielle Overdragelser mellem Mand og Hustru, som begge er frit stilled gennem en fuldstændig Ægtepagt. Det er saaledes Ingeniør Henckel, der for nylig solgte Godset „Søholt“ paa Lolland, men 24. April har Fru

Marie Henckel købt den 500 Tdr. Land store Ejendom „Strandholm“ ved Rødbyhavn. Revisionsarbejdet er blevet vanskeligt, fordi de forskellige Aktieselskaber har haft fælles Kasse, saaledes at man mangler en klar Opdeling ved en hurtig Bedømmelse af de enkelte Foretagendes Stillinger. Af den Opstilling, Revisor *Jespersen* har udarbejdet, fremgaar det, at Kreditorernes Krav beløber sig til 1.336.000 Kr., mens Ingeniør Henckels Aktiver paa Grundlag af Ejendomsretsværdierne fradraget de faste Prioriteter er opgjort til 1.674.000 Kr.

Ved Kreditor-mødet vil der blive stillet Forslag om, at alle samles om en Afviklingsplan, der er baseret paa Indfrielse af Tilgodehavender over et længere Aaremaal, idet der i saa Fald skal vælges en Administrationskomité paa 6 Medlemmer til at varetage Ledelsen af de mange Ejendomme. Ingeniør Henckel har Raadighed over; om der kan opnåes Enighed om en saadan fælles Aktion, ved man ikke. Kreditorernes Interesser er meget forskellige.

Steph.

Mælkekommissionen sprængt

Mejeribrugets Repræsentanter har nedlagt deres Mandater som Medlemmer af Kommissionen

Formanden for Mælkekommissionen, Raadsformand *Seligmann*, har i Gaar fra Mejeribrugets Repræsentanter i Kommissionen, Formanden for De danske Mejeriforeningers Fællesorganisation, Proprietær *Overgaard* og Kontorchef *L. P. Frederiksen*, modtaget en Skrivelse, hvori de to Herrer meddeler, at de nedlægger deres Hverv som Medlemmer af Kommissionen.

Der henvises til, at allerede ved Kommissionens Nedsættelse sidste Efteraar var der god Udsigt til en hurtig Gennemførelse af en Rationalisering af Mælkehandelen, idet der forelå bindende Tilslutning fra 1135 Mejerier til en Rationaliseringsplan. I Nedsættelsen af Mælkekommissionen saa Mejeribrugets en Tilslutning fra Statens Side til Rationaliseringsplanen, og derfor lod Mejeribrugets repræsentere i Kommissionen, Døt har imidlertid vist sig, hedder det videre, at dette Haab ikke er gaaet i Opfyldelse, idet Kommissionen ganske har set bort fra de Retningslinjer, som var det centrale i Planen. Et Flertal i Kommissionen foreslaar nu, at der ad Lovgivnings Vej tildeles Bymejerierne et Monopol paa Mælkehandelen i Byerne, uden at der sikres Produktionsmejerierne nogen Andel i Udbyttet af Afsejningen paa Hjemmemarkedet, og dermed er Forudsætningen for Mejeribrugets Deltagelse i Arbejdet bortfaldet.

Højesteretsdommer C. D. Rump død

Den tidligere Formand for den store Landmandsbank-Kommission

Højesteretsdommer *C. D. Rump* er Natten til i Gaar afgaaet ved Døden, 68 Aar gammel, uden forudgaaende Sygdom. Endnu i Forgaars deltog han i Rettens Arbejde, han var med til Behandlingen af en indviklet Sag om Vandet i Hove Aa, og da han ved 14-Tiden forlod Retten, var der intet at mærke paa ham. Det var en Hjertelæmelse, der medførte Døden.

Rump var den ældste af Højesterets Dommere og tillige af Anciennitet; i det sidste Par Aar han han haft sin Plads paa Præsidentens højre Haand, en Plads der nu bliver indtaget af Højesteretsdommer *Topsoe-Jensen*. I 17 Aar har Rump virket som Højesteretsdommer, og i disse Aar traadte han praktisk talt aldrig offentligt frem. Men det vides, at han gjorde et stort Arbejde som Dommer, og at han interesserede sig stærkt for enhver Detalje, som kunde tænkes at have nogen Betydning for Afgørelsen af de forelagte Sager. Det dækker sandsynligvis Sandheden, hvis man antager, at han hørte til de Dommere, som ikke saa sjældent var uenige med Flertallet. Hans udprægede Retsindighed tillod ham ikke at staa valen over en Afgørelse, og der kunde derfor for ham ikke være Tale om at gaa paa Kompromis.

Rump blev for Alvor sit Navn fast, da han sad som Formand for Landmandsbank-Kommissionen i 1922-24. At læse den trykte Beretning, som Kommissionen udgav, er en saare oplysende og interessant Beskæftigelse — man faar klar Besked om Efterkrigstidens økonomiske Rørelser, og man faar samtidig Indblik i, hvilket fenomenalt Arbejde Kommissionen, og da navnlig dens Formand, har udført. Hvad der her kan siges klart og nøjternt i Beretningen, har det taget i Tusindvis af Arbejdstimer at faa Rede paa. Afdøde Professor *Birck* havde som bekendt ogsaa en meget stor Andel i Kommissionens Resultater, men

sig repræsentere i Kommissionen. Døt har imidlertid vist sig, hedder det videre, at dette Haab ikke er gaaet i Opfyldelse, idet Kommissionen ganske har set bort fra de Retningslinjer, som var det centrale i Planen. Et Flertal i Kommissionen foreslaar nu, at der ad Lovgivnings Vej tildeles Bymejerierne et Monopol paa Mælkehandelen i Byerne, uden at der sikres Produktionsmejerierne nogen Andel i Udbyttet af Afsejningen paa Hjemmemarkedet, og dermed er Forudsætningen for Mejeribrugets Deltagelse i Arbejdet bortfaldet.

Under en Diskussion i Rigsdagen for fire Dage siden behandlede Handelsminister *Kjørboel*, at han inden lang Tid forhaabentlig vilde være i Stand til at fremsætte et Forslag til Løsning af Mælkespørgsmaalet. Forslaget vil antagelig blive fremsat, saa snart Rigsdagen paa ny træder sammen i Midten af Maaned.

uden en skarpssindig og nøgtern Jurist var Arbejdet ikke blevet saa detaljeret, og dermed saa retfærdigt belyst, som det nu er.

Det var med god Grund man valgte Rump til Formand for Landmandsbank-

Højesteretsdommer C. D. Rump.

Kommissionens. Han havde i Forvejen tilfredsbevist, at han havde særlige Evner til at skaffe Klarhed i indviklede Transaktioner. Han havde været Undersøgelssdommer i et Par store Banksager fra Provinserne, og i Løbet af kort Tid opnaaet at klarlægge, hvad der var sket, og om der var foretaget kriminelle Handlinger. Nævnes maa det ogsaa, at han for snart en Menneskealder siden havde *Cordosa-Svindelen* til Behandling. Det kan ikke siges, at Rump lagde Dommerhaardhed for Dagen, naar han havde Folk i Forhør. Men han havde Evnen til at trænge til Bunds. Han kunde gennemskue, om et Svar kun var et halvt Svar.

Han vil blive mindet som en af de Dommere, der tjente sit Land ved at gøre sit yderste for at Retfærdigheden skete Fyldest.

S. H.

Hele Familiens Rationeringskort stjaalet

Varde, Fredag. Hos Hønsforeningen for Ribe Amts Husmødestorening *Jens Friis*, Lunderup, har en Tyv i Gaar ved fuldt Dagslys stjaalet alle Familiens Rationeringskort. Tyveriet opdagedes, da Tyven forsvandt ud af Fordøren. En ung Mand fundt fulgt ham paa Cykle; men det lykkedes Tyven at undslippe.

Carl Madsens Afsked i Aftes

Hyldet til den populære Operasanger, der viste sig for sidste Gang som Kasper Røghat

SESONENS sidste Aften paa Det kgl. Teater — og samtidig Carl Madsens Afsked med den Scene, som han med saa stor Hæder har tjent i samfulde 37 Aar.

Man kan naturligvis synes, det er noget mærkeligt, at lade en Operasanger takke af i en Komedie-Rolle som *Kasper Røghat* i *Drachmanns* „Der var engang —“, men det har vel passet bedst ind i Repertoiret — og endelig har Carl Madsens Indsats paa det dramatiske Omraade jo ogsaa været saa værdifuld, at det let sig forsvarer, og da ikke mindst her i Eventyr-Komedien, hvor han af

Carl Madsen som Kasper Røghat og Svend Methling som Prinsen ved en af Fremkaldelserne.

Kasper Røghat har skabt en Figur, der ikke blot i Skind har umiskendelige Lighedstegn med salig Olaf, men ogsaa i Sind giver Udtryk for den lille vævre, trivelige og gemyttige Carl Madsens eget ægte Lune.

Det blev da ogsaa til stor Modtagelse i Dagens Anledning. Saa saare Carl Madsen viste sig paa Scenen brod Bifaldet løs. Det var tydeligt at mærke, at Folk, der havde fyldt Teatret til sidste Plads, vilde have givet Tak for mangan en god Aften. Og sidenhen fulgte man ham med samme Modtagelighed for enhver Hentydning til denne Afsked, der blev fejret af Carl Madsen selv med ekstra Klem paa Humoret. Han var i fuld Vigor, fyldt af Lune og Løjer.

Ellers tør det maaske nok siges, at „Der var engang —“ var engang noget festligere end den er nu, navnlig er der sluppet svært af paa Tempoet. Det er ikke *Svend Methling*, det gælder, for han er straalende det, der bærer, han bærer oppe alt, hvad han kan, med baade sit friske Humør og sin lyriske Flugt, ejheller *Karin Nellemose* som Prinsessen, yndig og fint karakteriseret — men alle Udenværkerne er betænkeligt tilføiede og atslappede. Om det saa er *Lange-Müllers* Musik, vel nok den mest tolkede, der findes, saa trænger den i højde Grad til en Gang Fornøjelse, først og fremmest i den sanglige Udførelse, men dernæst — og allermost — er Instrumentationen for stærke. De her saa spinkel og utilstrækkelig, at der blev foretaget en høist fornøden Ændring. Vi man maaske ikke af Pietet for *Lange-Müller*, det vilde i saa Fald være ganske misforstaaet. Man vilde kun gøre vel over for *Lange-Müller* og hans skønne Toner.

Men det var ogsaa Carl Madsens Aften, hans sidste. Og til sidst samlede det da ogsaa altsammen om den Afskedtagende, en spontan Hyldest for aabent Tæppe til den udmærkede og atholdte Kunstner.

Kammeraternes Afsked med Carl Madsen

I den store Mellekammeret var Carl Madsen Genstand for sine Kammeraters Hyldest. De havde samlet sig med Teaterchefen i Spidsen i Skuespillerforeningen og modtog den afskedtagende *Kasper Røghat* med hjertelige Klapsalver. Teaterchefen tog Ordet. Han hyldede Carl Madsen i en smuk Tale og takkede ham for, hvad han har været for Det kgl. Teater, ikke blot for Operaen, men ogsaa for Skuespil-scenen. Derpaa sagde *Aage Fønss* som Skuespillerens Formand den Bortdragende et hjerteligt Farvel og overrakte ham en Afskedsgave fra Kammeraterne, en prægtfuld blomsterkurv, mellem hvis Blade man skimsede forjættende Flaskehalse og duftende Havanas.

Dybt bevæget takkede Carl Madsen sin Chef og Kammeraterne for Tiden paa Det kgl. og den smukke Afsked.